

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce **Mgr. J. Č.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Křížová 25, Praha 5, o starobní důchod, o žalobě žalobce do rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 24. 11. 2011 č. j. 490 305 288/315-RSO, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Předmětem žaloby učinil žalobce rozhodnutí správního orgánu (žalované) označené v záhlaví tohoto rozsudku. Uvedeným rozhodnutím zamítla žalovaná námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. j. 490 305 288 ze dne 10. 10. 2011. Ta svým rozhodnutím s odkazem na § 29 odst. 1 písm. c) zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZDP), přiznala žalobci od 5. 7. 2011 starobní důchod ve výši 5.164,-Kč měsíčně.

2) V rozhodnutí o podaných námitkách ze dne 24. 11. 2011 popsala skutečnosti obsažené ve správním spise a s odkazem na právní úpravu obhajovala důvody svého rozhodnutí.

3) Z rekapitulace žalované obsažené v rozhodnutí o námitkách vyplynulo následující: dne 29. 7. 2011 podal žalobce prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení v Hradci Králové žádost o přiznání starobního důchodu s datem přiznání od 5. 7. 2011. V žádosti krom jiného uvedl, že v letech 1980 – 1990 žil v Kanadě. Žalovaná proto dopisem ze dne 26. 10. 2011 oznámila, že v souladu se Smlouvou o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Kanadou publikovanou pod sdělením č. 1/2003 Sb. mezinárodních smluv (dále jen Smlouva) zahájila šetření dob pojištění u kanadského nositele pojištění s tím, že podle jeho výsledku bude posouzen žalobcův nárok ve smyslu Smlouvy. Odkázala na rozhodnutí prvostupňového orgánu, ve kterém bylo vysvětleno, že žalobci bylo možné přiznat do doby skončení šetření u kanadského nositele pojištění starobní důchod výhradně podle českých dob pojištění. Neopomněla zmínit, že žalobce v námitkách rovněž poukázal na novou skutečnost spočívající v tom, že po nějakou dobu žil rovněž v Rakousku. Toto tvrzení se stalo podnětem k dalšímu šetření u rakouského nositele pojištění.

II.

4) Žalobce zareagoval žalobou, s rozhodnutím nesouhlasil a domáhal se jeho zrušení. Rozhodnutí označil za diskriminační, popsal v něm důvody svého odchodu a složitou osobní i pracovní situaci v exilu. Pochyboval o správnosti postupu žalované, která vydala naříkané rozhodnutí a teprve poté zahájila šetření u kanadského nositele pojištění. Zdůraznil, že Smlouva obsahuje rovněž institut „teoretické výše dávky“, a proto bylo na žalované, aby opustila pouze zákonem vymezený rámec a aplikovala pro potřeby rozhodnutí ve věci celý právní řád založený také na principu zákazu diskriminace a pak by jí nic nebránilo zahrnout do výpočtu i léta 1986 – 1990. Požadoval rozhodnutí žalované zrušit a vrátit jí věc k dalšímu řízení.

III.

5) Žalovaná se k žalobním námitkám vyjádřila písemně dne 24. 5. 2012. V obsahu vyjádření opět stručně zopakovala veškeré skutkové okolnosti pro projednávanou věc podstatné včetně odkazu na právní úpravu, o kterou svůj postup a výsledné rozhodnutí opřela. Především poukázala na § 29 odst. 1 písm. b) ZDP, podle něhož má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 27 let a dosáhl důchodového věku v roce 2011. Dále odkázala na kapitulu 3, čl. 16 odst. 1 Smlouvy, podle kterého jsou-li podle právních předpisů České republiky splněny podmínky nároku na dávku i bez přihlednutí k dobám pojištění získaným podle právních předpisů Kanady, stanoví kompetentní instituce České republiky dávku výlučně na základě dob pojištění získaných podle jejich právních předpisů.

6) Konstatovala, že ke dni 5. 7. 2011 (v souladu s § 32 odst. 1 a 2 ZDP) dosáhl žalobce důchodového věku. K tomuto datu současně získal – výlučně na území České republiky – dobu pojištění v rozsahu 35 roků a 232 dnů, která byla pro účely výpočtu osobního vyměřovacího základu dle § 18 ZDP po snížení náhradní doby pojištění na 80% stanovena v rozsahu 34 roků a 171 dnů pojištění. Žalovaná ověřila, že v tomto případě došlo k naplnění podmínek čl. 16 odst. 1 Smlouvy, neboť žalobce splnil podmínky nároku na starobní důchod podle českých předpisů. Připomněla, že současně podnikla kroky ve směru ke kanadskému nositeli pojištění za účelem potvrzení dob pojištění získaných na tamním území s tím, že po obdržení nezbytných podkladů ve věci opětovně rozhodne. Odkazem na Smlouvu specifikovala styčné orgány obou zemí určené k jednáním v „důchodových věcech“. Dále ocitovala přesné znění těch ustanovení ZDP (§ 4 odst. 2, § 15, § 16 odst. 1 a 2, § 18 odst. 1 a 4 ZDP), ve kterých jsou upraveny postupy pro výpočet výše dávky, neboť žalobce též poukazoval na příliš nízkou výši přiznaného starobního důchodu.

7) Odmítla i další námitku, ve které žalobce označil rozhodnutí za diskriminační a to i s ohledem na jeho nízkou výši. Připomněla čl. 41 Listiny základních práv a svobod, podle kterého se práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří lze domáhat pouze v mezích zákona. Dále obhajovala správnost a zákonnost svého rozhodnutí obsahem samotného ZDP, z něhož vyplývá, že pojištěnec má právo „na zaručenou“ výši důchodu, jen pokud jde o základní výměru důchodu ve výši 2.934,-Kč měsíčně (§ 33 odst. 1 ZDP) a procentní výměru ve výši 770,-Kč měsíčně (§ 33 odst. 2 věta třetí ZDP), to vše s přihlédnutím k § 61 ZDP a mezinárodním smlouvám. Za dané situace tedy postupovala v souladu s platnými předpisy, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

8) V mezidobí od podání žaloby do projednání věci krajským soudem žalovaná v přípisu ze dne 18. září 2012 oznámila, že provedla šetření u kanadského nositele pojištění a původní výše přiznaného důchodu 5.164,-Kč by nyní činila 5.564,-Kč. Navrhla proto postup v souladu s § 62 odst. 1 s.ř.s. ve kterém je upraven institut tzv. uspokojení navrhovatele. Žalobce se konkrétně k tomuto postupu nevyjádřil, a proto krajský soud nařídil ve věci jednání, při kterém o žalobě rozhodoval v souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s..

9) Při jednání krajský soud ověřil, že důkazy, ze kterých žalovaná při rozhodování vycházela, jsou součástí správního spisu a žalobce jejich pravdivost nesporel. Předně krajský soud konstatoval, že žalobcem uplatněná žádost o starobní důchod prvek obsahuje prohlášení žalobce, že byl výdělečně činný v Kanadě (od 21. 10. 1980 do roku 1990) a v době sepisu žádosti svoji pracovní činnost neprokazoval žádnými doklady.

10) Po vydání rozhodnutí o přiznání starobního důchodu žalovaná zahájila šetření mířící ke zjišťování dob pojištění u jiných nositelů pojištění, zde konkrétně u kanadského nositele pojištění a rovněž u rakouského nositele pojištění (své působení v Rakousku žalobce uvedl teprve v námitkách proti rozhodnutí správního

orgánu I. stupně). Výsledkem šetření bylo potvrzení kanadského nositele pojištění, které bylo žalované doručeno 22. 3. 2012 a celkem osmi letech pojištění žalobcem v Kanadě získaných. Výsledek šetření u rakouského nositele pojištění obdržela žalovaná 11. 6. 2012 a žalobci bylo potvrzeno pojištění za měsíce červenec a srpen 1980. Obě strany při jednání setrvaly na svých dosavadních postojích, návrhy na případné doplnění dokazování neuplatnily.

V.

11) Podle § 75 odst. 1 s. ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Skutkový stav byl popsán v části I. bod 3) a v části III. tohoto rozhodnutí a žalobce nezpochybnil počet vykázaných let doby pojištění na území České republiky, nevznášel pochybnosti přímo se týkající nesprávné výše vyměřovacích základů, stejně tak nespороval datum přiznání starobního důchodu. Zákonné podmínky nároku na starobní důchod výlučně podle českých předpisů, tedy podle ZDP, jsou zmíněny v části III. bodě 6).

12) Ze správního spisu žalované, ve kterém jsou založeny podklady pro výpočet výše dávky týkající se výlučně dob pojištění získaných žalobcem na území České republiky vyplynulo, že žalobce byl schopen prokázat dobu pojištění v délce 35 roků a 232 dnů, která po snížení náhradní doby pojištění na 80% byla stanovena v rozsahu 34 roků a 171 dnů pojištění. Doba pojištění potřebná v případě žalobce pro vznik nároku na starobní důchod činila dle 29 odst. 1 písm. c) ZDP celkem 27 let a je tak zjevné, že žalobce splnil obě základní podmínky pro přiznání starobního důchodu, kterými jsou dosažení důchodového věku a získání doby pojištění v zákonem požadovaném rozsahu.

13) Podle kapitoly 3, článku 16 odst. 1 Smlouvy „Jsou-li podle právních předpisů České republiky splněny podmínky nároku na dávku i bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným podle právních předpisů Kanady, stanoví kompetentní instituce České republiky dávku výlučně na základě dob pojištění získaných podle jejích právních předpisů.“ Je zjevné, že ze Smlouvy se důchod vypočte tedy buď jen z českých dob, pokud byl splněn nárok na český důchod, nebo ze součtu dob pojištění získaných u českého a kanadského nositele pojištění. Takovýto postup je ovšem namístě pouze tehdy, pokud by doby získané u českého nositele pojištění nepostačovaly samy o sobě ke vzniku nároku na starobní důchod. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce byla potřeba 27 let doby pojištění získaných v České republice a bylo vykázáno 35 let doby pojištění, žalovaná vypočetla důchod toliko na základě českých dob pojištění a takový i žalobci přiznala. Ostatní žalobcem předložené námitky žalovaná rovněž objasnila, a krajský soud se jak s rozhodnutím žalované, tak i s vysvětlujícími reakcemi vůči žalobci ztotožnil a postačuje na jejich obsah odkázat (rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, ve kterém se uvádí : „ I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li

krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“).

14) Nyní bude na žalované, aby vydala nové rozhodnutí v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) ZDP, v němž bude žalobci zhodnocena doba pojištění získaná a potvrzená kanadským a rakouským nositelem pojištění. Tento postup je ovšem zcela bez vlivu na správnost a zákonnost rozhodnutí, které žalobce učinil předmětem žaloby. Po přezkoumání věci krajský soud uzavřel, že žalovaná nepochybila, rozhodnutí vydala zcela v souladu se zákony a mezinárodní smlouvou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

15) Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce neměl v řízení úspěch a žalované právo na náhradu nákladů řízení nenáleží ze zákona (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. května 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně